

— О-ле-ле, братя и сестри, елате на помощъ, загивамъ. —
завика отчаяно мухата.

— Не можемъ да ти помогнемъ, защото страшно много се
страхуваме отъ паяка. Но ти лесно ще се справишъ съ него, щомъ
си победила коня, вола и човѣка, — отговориха мухитѣ и отле-
тѣха надалечъ.

А паякътъ бързо се спуствна и сграбчи нещастната муха.

Така безславно свърши своя кратъкъ животъ мухата-само-
хвалка.

Мария Пиронкова

ЕДНО ДЕНОНОЩИЕ ВЪ ИЗБАТА

Цѣлъ день Гошо разплаква децата въ махалата. Едно улови
за носа, друго за коситѣ, трето събори на земята... Плачъ до не-
бето! Дохождатъ майки, но Гошо вече е сполучилъ да избѣга.
Нѣколко пѣти това се повтаря, докато не може повече да се
търпи. Оплакватъ се на Гошовата майка.

— Какъвъ е твоятъ синъ, миръ не дава на нашитѣ деца? Тѣ
си играятъ, а той безъ причина ги бие. Защо не му дърпашъ
ушитѣ въ кѣщи?

Гошовата майка поглежда жално и още по-жално продумва:

— Ехъ, съседи, съседи, какво не съмъ правила, но нищо не
помага. Ето, вчера съ коприва го жулихъ, но пакъ си върши, как-
вото си знае. Да бѣше живъ баща му, може би, нѣмаше да лу-
дува така.

— Защо не помолишъ неговия учителъ, той да го управи?

— Ходи-и-ихъ и при него! Той ми каза, че Гошо рѣдко се
мѣрка въ училище. День дойде, три го нѣма. На мене казва, че
отива на училище, а той скита по горитѣ, влиза въ чуждитѣ гра-
дини, върши пакости налѣво и надѣсно...

— Знаешъ ли, кѣде е сега? — попита една отъ майкитѣ.

— Азъ го знамъ, че е на училище, но ето — още го нѣма.

Слънцето хвърляше последнитѣ си усмивки къмъ селото. Пок-
ривитѣ на кѣшитѣ като че бѣха покрити съ огнено-червена ман-
тия. По стенитѣ на малката кѣща падаха слънчеви петна. Съсед-
китѣ си отидоха. Гошовата майка се запѣти къмъ огнището на-
пълни котлето съ вода и го постави на огъня: за вечеря ще вари
каша отъ царевично брашно. Когато водата се сгореши, бедната
вдовица сипа три четири шепи брашно въ котлето и започна да
бърка бързо-бързо съ голѣмата дървена лъжица. Замириса на
каша. Следъ малко вечерята бѣ готова, но синътъ още не идваше.
Навънъ вече падаше пѣленъ мракъ. Презъ малкото прозорче се
виждаше, какъ вечерницата трепти.

— Защо не идва? — попита се тревожно майката. — Никога
до сега не е закъснявалъ толкова. Ще ида да го търся.

И тя излѣзе бързо. Софрата си остана невдигната.

Всички се бѣха прибрали. Прозорцитѣ на кѣшитѣ свѣтѣха